

Dimény H. Árpád

HULLÁM/TÖRÉS

nem hitted el nekem
a gravitációs hullámok létezését/
aztán ott volt az újságok címlapján/

leragadtál a hullám szóhoz tapadt
törésnél és morajnál/
hogy álmokat/ sírokat/ sókat sodor/
a mindenek fölötti éjjelt hiába mutattam/
te csak az utcát láttad/
a házakat/ s a barmok taposta köveket/

gyöngyhalász vagyok/
légről légre élő/
aki megkarcolta tüdejét/
és megfulladhat a korall milliárd élete között/
mielőtt felhozhatná neked a melagrina vulgatát/
a mélybe hullt ragyogást/
a szemzugokban robbanó meteort/
mely egyszerre hordozza a sötétség lehetőségét/

talán most sem hiszed el/
hogy öleink forgatagában bármely évszak leírható/
úgy ahogy esővel/ új búzával/ gólyákkal/ rüggyel/
tested meghámozott fehér kenyérére szoknyát húzol/
ez ugyanolyan nagy jelentőségű esemény univerzumomban/
mint mikor összeolvad két fekete lyuk/
vagy felizzik és szétfeszül egy neutroncsillag/
parányi szikrát villant/
aztán a hirtelen fellépő erők/
hullámszerűen terjedő rezgést keltenek/
ahogy húsom a húsodban/
só a tenger vizében/
íze szerteárad/
habról habra tapad levegőhöz/

kőhöz/ barmok taposta földhöz/ csillagporhoz/
ahogy a láthatatlan semmi
a fizikai közegben észrevehetetlenül egyesül/
miközben ásít körülöttünk
a világ szövedékének napsütötte része/
és két fekete lyuk egymás körül kering/
összeolvad/ mint savba süllyesztett
vasak/ majd a beszívódás csendje/
ahogy beépülnek a holocén-méhbe/

és mindez a hullámok miatt/
a zavaros ragyogáson keresztül/
olyan gyengén még itt remegsz bennem/
a titkos víz sápadt tájtékában/
alámerülök/ majd felhozlak a mélyből

Helikon, 2017/12. (június 25.)